

Arrest

nr. 177 173 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad Aalst

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 27 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. GOSTEK, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2016 nam de burgemeester van de stad Aalst een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die de bestreden beslissing vormt.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"in uitvoering van artikel 51, §1, eerste lid, 51, §1, derde lid, 51, §2, tweede lid, 52, §3, 52, §4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 26-01-2016 werd ingediend door:

Naam ; [M.]
Voorna(a)m(en) : [A.]
Nationaliteit : Armenië
[...]

om de volgende reden geweigerd :

- De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken,
- De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :
- X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ; Betrokkene heeft: volgende documenten niet voorgelegd: Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte).
- Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet. verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;
- De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie :
- Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :
- Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dagen."~~

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan: "Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en materieel motiveringsbeginsel."

Hij licht zijn betoog als volgt toe:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij/zij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoeker meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Hij heeft alle documenten hiertoe bijgebracht.

Verweerster houdt hiermee geen rekening.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Zij schendt de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verwerende partij heeft de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld en is op grond daarvan tot een onredelijk besluit is gekomen.

*

Het bestuur heeft met voormelde gegevens geen rekening gehouden.

Had zij deze correct beoordeeld was zij niet tot dergelijk onredelijk besluit gekomen.

*

Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze – anders dan verzoeker aangeeft – wel degelijk gemotiveerd is zodat er geen schending van de formele motiveringsplicht blijkt. De aangevoerde kritiek wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker er zich toe beperkt te poneren dat hij alle documenten heeft aangebracht en de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te genieten. Hiermee kan hij de bestreden beslissing, waarvan de vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, niet aan het wankelen brengen. De uitgebreide theoretische beschouwingen over allerlei beginselen van behoorlijk bestuur tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel haalt verzoeker een schending aan van “*artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)*”.

Hij geeft de volgende toelichting:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

*

Uw Zetel moet in de eerste plaats nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag.

Gelet op de periode van samenwonen die vaststaat, staat hiermee tevens het gezinsleven vast.

*

Vervolgens stelt zich de vraag of er een inmenging is in dit gezinsleven ?

Aangezien het gaat om een eerste toelating geschiedt er geen toetsing adhv art. 8, lid 2 EVRM.

Het EHRM heeft wel geoordeeld dat er in dat geval moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en de fair balance toets.

De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

In het onderzoek naar de fair balance toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel.

De vraag of men gezins- en of familieleden van personen die in België leven zal toelaten hangt af van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang.

Welke belangen wegen in casu het zwaarst door : de familiale of deze van de staat ?

*

De noodzaak aan constante mantelzorg van verzoeker staat vast.

Uit niets blijkt dat in casu verwerende partij de fair balance toets heeft gedaan.

Met voormelde specifieke situatie moet wel degelijk worden rekening gehouden.

Meer nog, deze belangen moeten voor Uw Raad zwaarder doorwegen dan deze van de staat.

Verzoeker meent dat de gezinsbelangen in casu primeren en heeft hiermee een schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

*

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan Mevrouw [M.].

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het middel is gegrond.”

2.8. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu zoals ter terechtzitting reeds werd meegedeeld, blijkt dat de verzoekende partij op 8 december 2015 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 24 oktober 2016 en zij dus thans beschikt over een wettelijk verblijf, zij het tijdelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA